పిశాచి కోరిక

వసుంధర

"వచ్చే సోమవారం నాటికి నేను తిరిగి వచ్చేస్తాను. నువ్వు జాగ్రత్తగా ఉండు. భయమనిపిస్తే పక్కింటి వాళ్ళమ్మాయిని పడుకో బెట్టుకో సాయంగా—" అన్నాడు ప్రసాదరావు.

"మీరు పక్కన లేరన్న దిగులు తప్పితే నాకు భయమేమిటండీ—" అంది విమల.

ప్రసాదరావు వెళ్ళిపోయాక విమల తలుపులు వేసుకుని గదిలోనికి వెళ్ళి పుస్తకాల బీరువాలోంచి ఓ నవల తీసింది.

అది ఇంగ్లీషు నవల. పేరు "నైట్ మేర్". రచయిత పేరున్నవాడు కాదు. కానీ పాతపుస్తకాల వాడివద్ద అట్టమీద బొమ్మ చూసి ఆ నవల కొన్నది విమల. అట్ట మీద ఒక భయంకరాకారం ఉన్నది. ఆధునిక దుస్తులు వేసుకున్న భూతంలా వున్నది ఆ ఆకారం. ఆ కారం ముందు అమాయకత ఉట్టిపడే ముఖంతో ఓ అందమైన

యువతి ఉన్నది.

విమలకు కళ్ళు జలదరింపజేసే సాహిత్యమంటే ఇష్టం. అలాంటి పుస్తకాలు ఆమె రాత్రిళ్ళు చదువుతుంది. ఏ మాత్రమూ భయపడదు. ఇంకా చెప్పాలంటే ఆమె భర్త ప్రసాదరావుకు చీకటి అంటే భయం. విమల పుట్టింటికి వెడితే పేకాట వంకన అతడు స్నేహితులనైనా తనింటికి తెచ్చుకుంటాడు. తనైనా స్నేహితుల ఇళ్ళకు వెడతాడు. ఒంటరిగా ఉండలేడతడు. విమల చదివే నవల సారాంశం వినడం కూడా అతడికిష్టముండదు.

విమల భర్త భయాన్ని వేళాకోళం చేస్తుంది. రాత్రి పడుకునేటప్పుడు మామూలు కథలా మొదలు పెట్టి కథలోకి దెయ్యాన్ని తీసుకుని వస్తుంది. ప్రసాదరావు ఒకోసారి భయాన్ని కోపంగా మార్చితే తప్ప అల్లరి భరించ వీలుకాదు.

అయితే విమలకు భర్త అంటే చాలా ఇష్టం. స్వతహాగా చిలిపిది కావడంవల్ల అతడిని ఏడిపిస్తుంది తప్పితే నిజంగా అతడి మనసు నొచ్చుకుంటే ఆమె భరించలేదు.

విమల "నైట్ మేర్" నవలను తెరిచింది. ఆ నవల చాలా భయంకరంగా వుంది. అప్పటికి తను యాభై పేజీలు చదివింది. నవల మొత్తం మూడువందల దెబ్భై ఆరు పేజీలు వుంది. ఆమె ఏ నవలనైనా శ్రద్ధగా చదువుతుంది. ఒకసారి చదివిన నవల నామె మళ్ళీ మర్చిపోదు. కానీ ఏ నవలనూ ఏకబిగిని పూర్తిచేయలేదామె. అందులోనూ ఇంగ్లీషు నవలలైతే చెప్పనే అక్కర్లేదు. ఇంత వరకూ చదివిన ఆ యాభై పేజీలు కూడా—మూడు రోజుల్నించి చదవగా పూర్తయ్యాయి.

5

ప్రసాదరావుకు ఆఫీసు పనిమీద టూర్ తగిలింది. మళ్ళీ అయిదు రోజులదాకా రాడతను. ఎనిమిది గంటల ప్రాంతాల రాత్రి భోజనం ముగించుకుని అతడు వెళ్ళి పోయాడు.

'ఆయన వచ్చేలోగా ఈ పుస్తకం పూర్తిచేయాలి—' అనుకుంది విమల మంచంమీద పడుకుంటూ. కానీ ఆ రాత్రికి మాత్రం ఎన్నో పేజీలు చదవలేకపోయింది. పట్టుమని రెండు పేజీలు చదివిందో లేదో నిద్ర ముంచుకు వచ్చిందామెకు. అలా జరుగుతుందన్న అనుమానం ఆమె కున్నది.

ఆ రోజంతా ఆమె ఎంతో శ్రమపడింది. భర్తకు మూడు జతల బట్టలు ఇస్త్రీ చేసింది. పొరుగూరిలో తినడం కోసం స్వీట్సు తయారుచేసింది. మళ్ళీ ఇంటి భోజనం ఎప్పటికోనని ఆ రాత్రి విందు భోజనం ఏర్పాటు చేసింది. ఉదయం లేచింది మొదలు వంచిన నడుం ఎత్తకుండా పనిచేసింది. భర్త వెళ్ళిపోయేదాకా ఆమెకు అలసట తెలియలేదు. అతడు వెళ్ళగానే ఆమె కనులు బరువెక్కినట్లనిపించింది.

అందుకే ఆమె ముందు వీధి తలుపులు వేసింది. ఆ తర్వాతే నవల తీసింది.

ఆమెకు నవల చదవాలనే వున్నది. కానీ అలసట ఆమె కోరికను జయించింది. కొద్ది క్షణాల్లోనే వశ్యైరుగని నిద్ర ఆమెను ఆవహించింది.

2

ఒక రాత్రివేళ ఉన్నట్లుండి విమలకు మెలకువ వచ్చింది. గదిలో బల్లమీద నుంచి ఏదో గ్లాసు జారిన చప్పుడయింది.

6

విమల కళ్ళు తెరిచింది. వెంటనే ఆమెకు ఏమీ కనిపించలేదు. ఒక్క నిమిషం కళ్ళు నులుముకుంది. అప్పుడు మంచంమీద లేచి కూర్చుంది. బెడ్ లైట్ వెలుతుర్లో ఆమెకు అన్నీ కనిపిస్తున్నాయి.

ఉన్నట్టుండి విమల ఉలిక్కిపడింది.

గదిలో ఓ మనిషి అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తున్నది.

భయమంటే ఎరుగని విమల గుండెలు ఒక్కసారి గుభేలుమన్నాయి. ఎందుకంటే ఆమె చూస్తున్నది సినిమా దృశ్యంకాదు. కథలోని కల్పన కాదు. వాస్తవం!

ఆ మనిషి విమలను చూడలేదు.

తెల్లచీర కట్టుకున్నది. జుత్తు విరబోసుకుని వున్నది. మనిషికి సుమారు యాభై సంవత్సరాలుండవచ్చునని పిస్తుంది. కళ్ళు ఎటో శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లున్నవి.

ఆమె అటూ యిటూ తిరుగుతున్నది. అలా తిరగడంలో ఒకసారి బల్లకు కాలు తగిలి దానిమీద గ్లాసు క్రిందపడినట్లున్నది. గ్లాసు ఇంకా నేలమీదనే వున్నది. ఆ ముసలిదీ విషయం పట్టించుకున్నట్లు లేదు.

ఇంకా అలా అటూ యిటూ తిరుగుతూనే వున్నది.

ఎవరామె? ఈ గదిలోకి ఎలా వచ్చింది? తను అన్ని వైపులనుంచీ తలుపులు వేసింది. అయినా లోపలకు ఎలా రాగలిగింది? గదిలో అర్థంలేకుండా పచార్లు చేస్తున్నదేం?

విమలకు చాలా సందేహాలు కలిగాయి. ఆమె గొంతు పెగలడానికి కొంతసేపు పట్టింది.

"ఎవర్నువ్వు?" అంది విమల.

ఆ ముసలిది వినలేదు. ఆమె అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తూనే ఉన్నది.

"ఎవర్నువ్వు?" మరి కాస్త గట్టిగా అన్నది విమల.

ముసలిది ఉలిక్కిపడి విమలవైపు చూసింది. ఆమె కాళ్ళు కదలడం ఆగిపోయినవి.

"మెలకువ వచ్చిందా తల్లీ!" అందామె. ఆ కంఠం చాలా తమాషాగా ఉంది. అయితే అందులోంచి ఆప్యాయత ధ్వనిస్తున్నది.

"ఎవరున్నవ్వు? ఈ గదిలోకి ఎలా వచ్చావు?" అంది విమల.

ముసలిదామె మంచాన్ని సమీపించింది. తనూ మంచం మీద విమలకు దగ్గరగా కూర్చుని-"నా పేరు చంద్రమ్మ" అంది.

"ఊఁ" అంది విమల. ఆమె మనసుకింకా పూర్తిగా ధైర్యం చిక్కబట్టలేదు. ఆమె మేకపోతు గాంభీర్యాన్ని వహించింది.

"నన్ను చూస్తే నీకు భయంగా వుందా?" అంది చంద్రమ్మ.

"భయమెందుకు?" అంది విమల.

"నా అదృష్టంకొద్దీ నువ్వు దొరికావు. నువ్వు తప్పక నా కోరికను తీర్చగలవు—" అంది చంద్రమ్మ.

"అసలు నువ్వెవరివి?" అంది విమల మళ్ళీ.

"ఎవరినని చెప్పను? పుట్టకముందు నువ్వెవరివో నీకు తెలుసా? పోయాక నువ్వెవ్వరివో నీకు తెలుస్తుందా?" అన్నది చంద్రమ్మ.

"నేను చావుపుట్టుకల గురించి అడగడంలేదు. ఇప్పుడు నువ్వెవరివో చెప్పు!" అంది విమల.

"పుట్టుకకూ చావుకూ మధ్య నా పేరు చంద్రమ్మ. అందుకని ఇప్పుడూ అదే పేరు చెబుతున్నాను. కానీ ఇప్పుడు నేనెవరినంటే నేనేం చెప్పను?"

విమల ఉలిక్కిపడింది — "అంతే?" అన్నది. కానీ చురుగ్గా పని చేసే ఆమె మెదడుకు ఏదో అర్థమవుతోంది.

చంద్రమ్మ నవ్వింది — "తెలివైనదానివి. నీకు వేరే అన్నీ చెప్పాలా? తీరుస్తానని మాటిస్తే నీకు నా కోరిక చెబుతాను—"

విమల ఆశ్చర్యంగా ఆమెవంక చూసింది—"అసలు నీ కోరిక ఏమిటో చెప్పు!"

"చెబుతాను. కానీ ఈ రోజు కాదు...." అంటూ మళ్ళీ నవ్వింది చంద్రమ్మ.

"నీకు ఓ రోజంతా వ్యవధిస్తాను. ఆలోచించుకుని నా కోరిక తీర్చాలన్న మంచి నిర్ణయానికిరా. రేపు రాత్రి నీకు మళ్ళీ కనిపిస్తాను. అప్పుడు నా కోరిక తీరుస్తానని మాటివ్వు. నీకు అన్నీ వివరంగా చెబుతాను—...."

విమల ఏదో అనాలనుకుంది. కానీ ఉన్నట్లుండి ఆమెకు మళ్ళీ నిద్ర ముంచుకువచ్చింది.

3

కాలింగ్ బెల్ చప్పుడుకు విమలకు మెలకువవచ్చింది. ఉలిక్కిపడి లేచి టైము చూసుకుంది. ఏడయింది.

ఆమె సాధారణంగా ఉదయం అయిదున్నరకల్లా లేచిపోతుంది. అంత మొద్దు నిద్ర ఎలా పట్టిందో!

విమల వరుసగా ఒకో తలుపే తీసుకుంటూ వచ్చింది. వీధి తలుపు తీసి పనిమనిషిని లోనికి ఆహ్వానించింది. కాసేపామె ఇంటిపనుల్లో మునిగిపోయింది. అప్పుడామెకు రాత్రి జరిగింది గుర్తుకు వచ్చింది. అంతే!

చేస్తున్న పని వదిలేసి పడకగదికి వెళ్ళింది. మొత్తం గది అంతా క్షుణ్ణంగా పరిశీలించింది. గదిలోనికి ఎవరూ రావడానికి వేరే దారి ఏమీ లేదు.

ఆమె పేరు చంద్రమ్మ అని చెప్పింది.

గదిలోనికి ఎలా వచ్చింది?

కొంపదీసి తను కలగానీ కనలేదు కదా!

రాత్రి తను నైట్ మేర్ నవల చదువుతూ పడుకుంది. చదివిన ఆ రెండు పేజీల్లోనూ దెయ్యం ప్రసక్తి వున్నది. తనకలాంటి కల రావడానికి ఆ నవల చదవడమే కారణమా?

అయితే అది కలలాకాక అనుభవంలాగున్నది. అది కలకాక నిజంగా అనుభవమే అయితే

విమలకు కళ్ళు జలదరించింది.

భోజనం చేశాక ఆమె పక్కింటికి వెళ్ళింది. తనకు వచ్చిన కల గురించి చెప్పాలనే ముందు అనుకున్నది. కానీ చెప్పలేదు. ఎందుకంటే ఆ రోజామె పక్కింటి వాళ్ళమ్మాయి కళ్యాణిని సాయంగా పడుకోబెట్టుకోవాలని అనుకుంటున్నది. ఈ కల విషయం చెప్పడం వల్ల రెండు విధాల నష్టం.

కళ్యాణి భయపడి సాయం రానవచ్చు.

తను ఒంటరితనానికి భయపడుతున్నదనుకోనవచ్చు.

విమల మొదటిది భరించగలదు కానీ రెండవది భరించలేదు.

ఆమె కళ్యాణిని సాయం పడుకోబెట్టుకోవాలనుకుంటున్న కారణం వేరు. రాత్రి తనకు నిజంగా కల వచ్చిందా—లేక చంద్రమ్మ కనిపించిందా?

చంద్రమ్మ కనిపించడమే నిజమే అయితే ఆమె ఈ రోజున మళ్ళీ కనబడతానంది. ఆమె ప్రభావం కారణంగా తనకు మళ్ళీ ఆ కల కొనసాగినా కొనసాగవచ్చు. తను భ్రమపడిందా—అది నిజమా అన్న విషయం—మరో

మనిషి తోడు వుంటేగానీ తెలియదు. ఇద్దరు మనుషులు భ్రమపడడం—అందులోనూ ఒకే విధంగా భ్రమపడడం అన్నది అరుదుగా జరుగుతూంటుంది.

పక్కింటామె విమలను చూసి నవ్వుతూ-"ఏమిటమ్మా మీ ఆయనకోసం బెంగకానీ పెట్టుకున్నావా—అప్పుడే అదోలా కనబడుతున్నావు!" అంది.

విమల కూడా నవ్వేస్తూ-"బెంగ సంగతి ఎలాగున్నా నిన్న రాత్రి రోజూకంటే బాగా నిద్రపట్టింది. ఏడింటికి పనిమనిషి కాలింగ్ బెల్ కొట్టేవరకూ మెలకువే రాలేదు—" అంది.

"అవునులే-రోజూ మీ ఆయన నిన్ను నిద్రపోనివ్వడం లేదనుకుంటాను. అందుకే అన్నిరోజుల నిద్రా ఒక్కసారి పట్టేసినట్లుంది—" అందావిడ.

విమల కాస్త సిగ్గుపడింది.

కాసేపు అవీ యివీ కబుర్లయ్యాక—"రాత్రికి సాయం పడుకుందుకు మీ కళ్యాణిని పంపిస్తారా?" అంది.

పక్కింటావిడ నవ్వుతూ—"దానికేం—తప్పకుండా పంపిస్తాను. కానీ ఏమిటి విశేషం? ఒక్కర్తినీ పడుకు నేందుకు భయంగా ఉందా లేక పక్కలో రెండో మనిషి లేకపోతే నిద్రరానంటోందా?" అంది.

ఆవిడకు ఎప్పుడూ భార్యాభర్తల గురించి మాట్లాడ్డం సరదా. ఆవిడ మాటలు వినడానికి ఒకోసారి సరదా గానూ వుంటాయి-ఒకోసారి చిరాకును కలిగిస్తూంటాయి. ఆవిడ ఎదుటివాళ్ళ గురించి పట్టించుకోదు. తన ధోరణి తనదే!

"చాలా థాంక్సండీ-" అంది విమల ఆవిడ ప్రశ్నలకు బదులివ్వకుండా.

"థాంక్స్ నేనే నీకు చెప్పాలి—" అందావిడ.

"అదేంటండీ?" అంది విమల ఆశ్చర్యంగా.

"అవునమ్మా—అబ్బాయేమో పొరుగూళ్ళో, ఇంజనీరింగు చదువుతున్నాడు. అమ్మాయికి పద్నాలుగేళ్ళొచ్చి గుర్రంలా ఎదిగింది. ఆయనేమో పగలంతా అతలాకుతలమై రాత్రింటికొస్తారు. యింట్లో వున్నవి రెండు గదులు. పెద్ద పెద్ద అద్దెలు పోసి ఎక్కువ గదులుండే ఇళ్ళు తీసుకోలేము. ఏదో నీలాంటివాళ్ళు పిల్లను సాయం పేరు చెప్పి తీసుకుని వెడితే తప్ప మాకూ కాస్త ఏకాంతంలో అచ్చటా ముచ్చటా చెప్పుకునే వీలేదీ— అందుకే నీకు థాంక్స్ చెబుతున్నాను. నేను మర్చిపోయినా నువ్వే గుర్తుచేసి దాన్ని తీసుకువెళ్ళాలి సుమా!" అందావిడ.

"ఛీ—ఈవిడకి బొత్తిగా సిగ్గులేదు—" అనుకుంది విమల.

"ఏమ్మా—మాట్లాడవు...." అందావిడ.

విమల నవ్వుతూ—"నో మెన్షన్!" అని అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది.

4

రాత్రి కళ్యాణి తన ఇంటికి వచ్చేలోగా విమల ఇల్లంతా మరోసారి పరిశీలించి చూసి జరిగినదంతా మరోసారి గుర్తు తెచ్చుకుంది.

అసలేం జరిగింది?

రాత్రి తను పుస్తకం చదువుతూ నిద్రపోయింది. అంటే లైటు వేసే పడుకుని వుంటుంది. అయితే చంద్రమ్మ ఉన్నప్పుడు గదిలో బెడ్ లైటు వెలుగుతోంది. అదెలా జరిగింది? చంద్రమ్మ అసలు దీపం ఆర్పి బెడ్ లైట్

వేసిందా? బెడ్ లైటు వేయడంలో ఆమె ఉద్దేశ్యమేమిటి? తను గుర్తింపబడకూడదనా?

అలా అనుకునేందుకూ లేదు. చంద్రమ్మ రూపం తన మనసులో స్థిరపడిపోయింది. ఆమెనిప్పుడు తను మరెక్కడ కనిపించినా గుర్తించగలదు.

ఇంతకీ ఆ చంద్రమ్మ ఎవరు? మనిషా, దయ్యమా?

ఆమె తనను ఏదో కోరాలనుకుంటున్నది. అందుకు మళ్ళీ వస్తానన్నది. ఆమె కోరిక ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. తను తీర్చాలనుకుంటే తప్ప చంద్రమ్మ తన కోరిక ఏమిటో చెప్పదు. అందువల్ల తీర్చుతాననడం మంచిది.

ఇంతకీ చంద్రమ్మ మళ్ళీ వస్తుందా?

తను నిజంగా చంద్రమ్మను చూసిందా లేక కల గన్నదా?

విమల ఆలోచనల్లో వుండగానే కళ్యాణి వచ్చింది. విమల ఆమెకు తన అనుభవం గురించి సుతరామూ చెప్ప లేదు. ఇద్దరూ చాలా సేపు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకున్నారు.

కళ్యాణి విరిసీ విరియని మొగ్గ. ఆమెలో ఎన్నో సందే హాలున్నాయి. తల్లి నడగడానికి మొహమాట పడుతుంది. విమలను ఆమె చాలా కాలంగా అడగాలనుకుంటున్న ప్రశ్నలు కొన్ని వున్నాయి. ఒక ఆడపిల్ల అయిన వారందర్నీ వదిలి మరో పురుషుడివెంట ఎలా వెళ్ళ గలుగుతుంది? కళ్యాణి కళ్ళతో చూసిన కొత్త దంపతు లందరూ సంతోషంగానే కనిపించారు. అందుకు కారణం తెలుసుకోవాలని ఆమె తహతహలాడుతున్నది.

విమల ముందామెకు ఓపికగానే జవాబు చెప్పింది. కానీ కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి విమలకా సంభాషణ నచ్చ లేదు.

"చూడు కళ్యాణీ! అడిగి తెలుసుకునేవి కొన్ని వుంటాయి. అనుభవంతో తెలుసుకునేవి కొన్ని వుంటాయి. పెళ్ళి గురించి ఇంక నువ్వేమీ నన్నడక్కూడదు—" అంటూ ఆమె సంభాషణ త్రుంచివేసింది.

ఇద్దరూ రాజకీయాల గురించి మాట్లాడుకోబోయారు. కళ్యాణి అవులించింది.

ఇద్దరూ తొందరగానే నిద్రకుపడ్డారు. ఇద్దరికీ కూడా వళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపట్టింది. ఒక రాత్రివేళ ఎవరో వీపు తట్టినట్లయి విమలకు మెలకువవచ్చింది. ఆమె కళ్ళకు ఎదురుగా చంద్రమ్మ.

విమల కళ్యాణిని నిద్ర లేపబోయింది.

"ఆమెను లేపి ప్రయోజనం లేదు. నా ప్రభావంతో నిద్ర పోతున్నదామె. మాట్లాడుకోనవలసింది మనమిద్దరమూ. నీ నిర్ణయం ఏమిటి?" అంది చంద్రమ్మ.

కలా, నిజమా అన్న సందిగ్ధంలో విమల కొద్ది క్షణాలపాటు మాట్లాడకుండా వుండిపోయింది.

"నీ నిర్ణయం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను" మళ్ళీ అన్నది చంద్రమ్మ.

"నీ కోరిక తీరుస్తాను—" అన్నది విమల.

చంద్రమ్మ చటుక్కున వంగి విమల బుగ్గమీద ముద్దు పెట్టి—"నువ్వు నా బంగారు తల్లివి!" అంది.

"నీ కోరికేమిటో చెప్పు!" అనడిగింది విమల.

"నేనొక దురదృష్టవంతురాలను. పెళ్ళయిన నాటి నుంచీ నా భర్త నాకు దూరంగా వున్నాడు. కట్నమివ్వ లేదని కోపం. చివరకు ఆ కోపంతోనే రెండో పెళ్ళి కూడా చేసుకున్నాడు. ఆయన ఆదరణ లభించక, వేరే పురుష సంపర్కం పెట్టుకోలేక—మోడువారిన జీవితం

అనుభవించి అదృష్టవశాత్తూ చావు పరిచయంగా ఇప్పుడిలా మోహినీ పిశాచినయ్యాను. నా కోరిక తీరితే తప్ప నేను ఈ రూపంనుంచి విముక్తి పొందలేను. ఒక్కసారి ఏ పురుషుడికైనా నా సాంగత్యం లభించిందంటే వాడు నాకోసం పిచ్చివాడౌతాడు. నేను లేనిదే బ్రతకలేడు.

అందుకని నేను నిన్ను బ్రతిమలాడుకుంటున్నాను. నావల్ల ఎవరి జీవితాలూ నాశనం కాకూడదన్నది నా కోరిక. కాబట్టి నువ్వు కొన్ని రాత్రులు నన్ను నీ స్థానంలో నీ భర్త పక్కన మసలనివ్వాలి. నీ భర్తకు తాననుభవిస్తున్నది నన్నని తెలయదు. అందువల్ల నా కోసం పిచ్చివాడయ్యే బాధ లేదు. నేను మానవ స్త్రీని కాను. కాబట్టి నీ భర్త శీలం చెడిందన్న బాధ నీకు లేదు. మోజు తీరేదాకా సుఖాలనుభవిస్తే నాకు మోక్షం లభిస్తుంది. నువ్వు తప్పక అంగీకరిస్తావు కదూ!" అంది చంద్రమ్మ.

విమల ఆమె కథను ఆశ్చర్యంగా విన్నది. ఏదో కాశీ మజిలీ కథ చదువుతున్నట్లున్నది. మోహినీ పిశాచి ఏమిటి? తన గదిలోనికి రావడమేమిటి? వచ్చి ఇలా కోరడమేమిటి?

"ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడా పురుషులే లేనట్లు నువ్వు నా భర్తనే కోరుకోవడమేమిటి?" అంది విమల ఆశ్చర్యంగా.

"నేనీ యింటినే ఆవహించుకుని వున్నాను. ఈ ఇల్లు దాటి బయటకు రాలేను నేను. అందుకే నేను ఈ ఇంట్లో వున్న నీ భర్తను కోరాను—" అంది చంద్రమ్మ.

"ఏ ఆడదీ చూస్తూ చూస్తూ తన భర్తను పరాయి ఆడదానికి అప్పజెప్పలేదు. నువ్వు మానవ స్త్రీవి కాక

పోయినా ఈ పని నావల్ల కాదు—" అంది విమల.

"మాటిచ్చావు—" అంది చంద్రమ్మ.

"దానిదేముంది—ఇప్పుడు మాట తప్పుతాను" అంది విమల.

"నేను మాట తీసుకున్నదెందుకు? నీ సచ్ఛీలతను నమ్మడంవల్ల. ఒకసారి నువ్వు మాటిచ్చాక నీ భర్త నా వశమైనట్లే! జగన్మోహినీ రూపంతో అతణ్ని నేను సులభంగా వశపర్చుకోగలను. ఎటొచ్చీ ఆపైన అతడు నీకు ప్రాణాలతో దక్కడు. నా మోహంలో పడిపోయి ఈ ప్రపంచాన్నే విస్మరిస్తాడు. అందుకే నీమీద అభిమానంతో నేను నేనని తెలియకుండా అతడి పొందు లభించే ఉపాయం నీకు చెబుతున్నాను. అంతా నీ ఇష్టం. బాగా ఆలోచించుకో. పండంటి కాపురాన్ని చేజేతులా పాడు చేసుకోకు. నేను నిన్ను మళ్ళీ కలుస్తాను. ప్రస్తుతానికి సెలవు—" అంది చంద్రమ్మ.

ఉన్నట్లుండి విమలకు నిద్ర ముంచుకువచ్చింది.

5

కళ్యాణీ, విమల—ఇద్దరు కూడా కాలింగ్ బెల్ విన్నాకనే లేచారు.

"అబ్బా — మొద్దు నిద్దర పట్టేసింది—" అంది కళ్యాణి.

"నాకూ అంతే...." అంది విమల. అప్పుడామెకు తన కల గురించి గుర్తుకు వచ్చింది. కళ్యాణి వంక చూస్తూ "రాత్రిగానీ నీకు ఆసక్తికరమైన కలేదైనా వచ్చిందా?" అనడిగింది.

"ఆఁ" అంది కళ్యాణి.

"ఏమిటది?" కుతూహలంగా అడిగింది విమల.

16

"కలలోకి రఘు వచ్చాడు...." అని ఆగిపోయింది కళ్యాణి.

"రఘు ఎవరు?"

"కాలేజీలో మాకు సీనియర్...." అంది కళ్యాణి. "మనిషి సినిమా హీరోలకంటె బాగుంటాడు!"

"చంద్రమ్మ అనే ముసలిది కల్లోకి రాలేదా?" అనడిగింది విమల.

"ఛీ—మా కల్లో అసలు ముసలాళ్ళే లేరు. మొత్తం మేమిద్దరమే! ఆ కల కూడా కలలా లేదు. అచ్చం నిజంగా జరిగినట్లే వుంది—" అంది కళ్యాణి. ఆమె బుగ్గలు ఎందువల్లనో ఎరుపెక్కాయి.

"అచ్చం జరిగినట్లే వుందా — ఏం జరిగిందేమిటి?" అంది విమల.

"ఛీ—ఎలా చెప్పేది అంటీ...." అంది కళ్యాణి సిగ్గుపడుతూ.

"సిగ్గెందుకు? రాత్రి నాకూ కల వచ్చింది. అదీ జరిగినట్లే వుంది. కల అంటే ఇప్పటికీ నమ్మబుద్ధి కావడం లేదు—...." అంది విమల.

"మీకు అంకుల్ వచ్చారా కలలోకి—" అంది కళ్యాణి.

"కాదు—చంద్రమ్మ అనే ముసలిది...."

"వచ్చి ఏం చేసింది?"

"తను మోహినీ పిశాచాన్నని చెప్పింది...."

"అమ్మ బాబోయ్—ఇంకెప్పుడూ మీ యింటికి వచ్చి పడుకోను—" అంది కళ్యాణి భయంగా.

"మధ్య నీకు భయమెందుకు? పిశాచి నా కల్లోకేగానీ నీ కల్లోకి రాలేదు గదా—" అంది విమల.

"ఏమో—ఈ రోజు నీ కల్లోకి వచ్చింది—రేపు నా కల్లోకి రావచ్చు...."

"వ సేరాని—కలలోకే గదా—భయ మెందుకు?"

"ఏమో నాకు పిశాచాలంటే భయం—" అని కళ్యాణి వెళ్ళిపోయింది.

విమలకు ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు. తనకు వచ్చినది కలలా లేదు. కల ఇంత ఖచ్చితంగా రెండు రోజులపాటు కొనసాగదు. కళ్యాణిని తను సాయపడుకో బెట్టుకోనడం వల్ల ప్రయోజన మేమీ కనబడలేదు.

ఇప్పుడు త నేం చేయాలి?

మరో రాత్రి మళ్ళీ ఆ పిశాచి దర్శనం చేసుకోవాలా?

విమలకు ఒళ్ళు జలదరించింది. తను నిజంగా పిశాచితో మాట్లాడిందా—లేక ఎవరో పిశాచినని తన్ను భ్రమ పెడుతున్నారా లేక మొత్తమంతా తన ఊహా సంజ నితమా?

అది ఊహ కాకపోతే?

పిశాచికి తన భర్తను అప్పగించాలా?

విమల మనసు బాధగా మూలిగింది. అది అసాధ్యం! ఆ పని తనవల్ల కాదు.

మరి తానీ పిశాచి బారినుండి తప్పించుకోవాలంటే వేరే ఏదైనా ఉపాయమున్నదా?

తనీ ఇంటిని ఆవహించుకుని ఉన్నాననీ—ఆ యిల్లు వదిలి వేరెక్కడకూ రాలేననీ ఆ పిశాచి అన్నది. తను ఇల్లు మారితే ప్రయోజనముంటుందా?

మోహినీ పిశాచి కన్ను తన భర్తమీద పడింది. అది తమను వదిలి పెడుతుందా? ఏదో విధంగా అది తన

భర్తను ఆకర్షించుకుని తనవద్దకు రప్పించుకోదా?

విమలకు ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు.

తన భర్త సోమవారం మధ్యాహ్నానికి వస్తాడు. ఈ రోజింకా గురువారం. ఇక్కడుంటే రోజూ రాత్రి తనకు ఆ చంద్రమ్మ దర్శనం తప్పదు.

విమలకు భయం తక్కువే! కానీ చంద్రమ్మ గురించి ఆలోచిస్తూంటే భయం వేస్తోంది. ప్రతిరోజూ రాత్రి ఆమె తనముందు ప్రత్యక్షమవుతున్నది. ఎలా వస్తున్నదో తెలియడంలేదు. మానవాతీత శక్తి అనే అనిపిస్తున్నది. అందుకే భయం వేస్తున్నది.

మానవాతీత శక్తులను నమ్మకపోవడం వేరు. వాటిలో ప్రత్యక్షానుభవం పొందడం వేరు.

విమల ఆ పూటే పుట్టింటికి ప్రయాణం కట్టింది. ఆమె పుట్టిల్లు ఆ ఊర్నించి మూడు గంటలు ప్రయాణం మాత్రమే!

6

"పందెంలో నేను పాతికరూపాయలు గెల్చుకున్నాను. ఎవరికేం కావాలో చెప్పండి—కొనిస్తాను—" అన్నాడు రమేష్.

"ఏమి పందెంరా అది—" అంది రమేష్ తల్లి సుందరమ్మ.

"ఏ సినిమాలోనైనా సరే ఒక నిమిషానికి మించి కనిపించిన ఏ నటుడి పేరైనా నేను చెప్పగలనన్నాను. నా స్నేహితుడు పాతిక రూపాయలు పందెం కాశాడు. ఆ పందెం నెగ్గాను నేను—" అన్నాడు రమేష్.

"బాగుంది. ఈ తెలివితేటలు చదువులో చూపిస్తే బాగుండేది—" అంది సుందరమ్మ.

"చదువులో మాత్రం నేను తక్కువేం చేశాను! క్లాసులో ఫస్టు వచ్చానుగా—"

సుందరమ్మ మాట తప్పిస్తూ—"పాతిక రూపాయలకు ఏమొస్తాయిరా?" అంది.

"మిమ్మల్నందర్నీ సినిమాకు తీసుకుని వెడతాను. హోల్లో కూల్ డ్రింక్స్ ఇప్పిస్తాను. సాయంత్రం నాన్నగారాఫీసు నుంచి తిరిగివచ్చేలోగా మనమంతా మ్యాట్నీకి వెళ్ళి వచ్చేద్దాం—" అన్నాడు రమేష్.

"అలా చేద్దామే అమ్మా—" అంది రమేష్ చెల్లెలు స్మిత.

"మీరు వెడితే వెళ్ళండి. నేను రాను ..." అంది సుందరమ్మ.

"నాకంటే పెద్దవాళ్ళొకరూ—చిన్నవాళ్ళొకరూ—ఇద్దరుంటే బాగుంటుందని అనుకున్నాను. అమ్మా—నువ్వెప్పుడూ అంతే! నా పథకాలన్నీ పాడు చేస్తూ వస్తావు. అక్కయ్యున్నా బాగుండేది...." అన్నాడు రమేష్.

"అరే — అంతా ఇంట్లోనే వున్నారా — ఏరా స్కూల్కిప్పుడు సెలవా ఏమిటి?" అంది విమల అప్పుడే ప్రవేశిస్తూ.

"అక్కయ్యొచ్చిందోచ్—" అంది స్మిత ఉత్సాహంగా.

"అక్కా—ఇప్పుడే నీ గురించి అనుకుంటున్నాం. నీకు వెయ్యేళ్ళాయుష్షు ..." అన్నాడు రమేష్.

"ఏమిటే—హఠాత్తుగా ఇలా వచ్చావ్ ....కొంపదీసి అల్లుడుగారితో ఏమైనా గొడవ పడలేదుగదా—" అంది సుందరమ్మ కంగారుగా.

"అదేం లేదమ్మా—ఆయనూళ్లో లేరు. సోమవారం దాకా రారు. ఒక్కదానికీ అక్కడ తోచడంలేదు. వెంటనే బయల్దేరి వచ్చేశాను...." అంది విమల.

"మంచి పని చేశావక్కా-పద-సినిమాకు పోదాం.." అన్నాడు రమేష్.

"సినిమా ఏమిట్రా!" అంది విమల.

రమేష్ తన పందెం గురించి చెప్పాడు.

"ఇప్పుడే ప్రయాణం చేసి వచ్చిందా—అది సినిమాకేం వస్తుందిరా—" అంది సుందరమ్మ కొడుకుని మందలిస్తూ.

"ఓస్ — మూడు గంటల ప్రయాణం కూడా ఓ ప్రయాణమేనా?" అన్నాడు రమేష్ తీసిపారేస్తూ.

"ప్రయాణం సంగతికేంగానీ — నువ్వు అక్క చెల్లెళ్ళతో కలిసి చూడ్డానికి వీలుపడే సినిమాలేమైనా అసలాళ్ళో ఆడుతున్నాయా?" అంది విమల.

"బాగుందక్కా — నాయకులు చెడ్డవాళ్ళని దేశం వదిలిపెట్టి పోతామా? సినిమాలు నీటుగా లేవని మనం చూడ్డం మానేస్తామా?" అన్నాడు రమేష్.

"సినిమాలు మారేదాకా మనం చూడ్డం మానేయాలి—" అంది విమల.

"సినిమాలు మారవక్కా! మనమే మారాలి....అనవసరంగా కాలయాపన చేయకు. అవతల టైమైపోతోంది. శంకరాభరణంలాంటి సినిమాకు తీసుకుని వెడతాను. సరా?" అన్నాడు రమేష్.

మొత్తంమీద ఆ ముగ్గురూ సినిమాకు బయల్దేరారు. ముగ్గురూ కాస్త పాత సినిమాకే వెళ్ళారు.

సినిమా చూస్తూండగా విమల ఉలిక్కిపడింది. అందులో ఆమెకు చంద్రమ్మ కనబడింది.

అదే రూపం. అదే వయసు. అదే నవ్వు. అదేమాట..

ఓ పల్లెటూర్లో హీరోకు ఆశ్రయమిస్తుందో వృద్ధురాలు. ఆ వేషం చంద్రమ్మది.

అప్రయత్నంగా తమ్ముడి భుజం తట్టింది విమల.

"ఏంటక్కా!" అన్నాడు రమేష్ కాస్త విసుగ్గా.

"ఆమె ఎవర్రా?" అంది విమల.

"ఆమె అంటే?"

"అదే—చంద్రమ్మ!" అంది విమల.

"చంద్రమ్మెవరే?" అన్నాడు రమేష్.

విమల నాలిక్కొరుచుకుని—"ఈ సినిమాలో ఆమె పేరు నర్సమ్మ—" అంది.

"ఓహ్—అదా—ఆమె పేరు భద్రమ్మ. చాలా సినిమాల్లో ముసలి వేషాలు వేసింది. నేను కాబట్టి చెప్పగలిగాను కానీ ఆమె పేరు ఎవ్వరికీ తెలియదు. వయసు ముప్పై కూడా ఉండదట. పాపం కొందరి అదృష్టం అలాంటిది. ఏ సినిమాలోనూ రెండుమూడు నిమిషాలకు మించి కనిపించదు...." అన్నాడు రమేష్.

"ఇంకా నటిస్తోందా?" అంది విమల.

"లా తగా రిలీజైన సినిమాల్లో కనబడ్డంలేదు. ఇప్పుడు మనం చూస్తున్న సినిమా మూడేళ్ళ క్రితంది-" అన్నాడు రమేష్.

"సరేలే—సినిమా అయ్యాక మాట్లాడుకుందాం—" అంది విమల. కానీ ఆమె సినిమాపైన దృష్టిని కేంద్రీకరించలేకపోయింది. ఆమెకు చంద్రమ్మ ముఖం బాగా గుర్తున్నది. నిస్సందేహంగా ఆ సినిమాలో మనిషి చంద్రమ్మే! మరి ఆ మనిషి రోజూ తనింట్లో యెలా కనబడుతున్నదో అర్థంకావడంలేదు.

విమలకు తెలిసిన చంద్రమ్మ ఆ సినిమాలో రెండు మూడుసార్లు కొద్ది క్షణాలపాటు కనిపించడమేకాక చిట్ట చివర గ్రూపు ఫోటోలోకి కూడా వచ్చింది.

సినిమా పూర్తికాగానే—"నువ్వా భద్రమ్మ అడ్రసు సంపాదించగలవా?" అంది విమల.

"ఎందుకేం?" అన్నాడు రమేష్.

"అన్నీ చెబుతాను. ముందు నాకు ఆమె వివరాలు కావాలి—"

"వివరాలు తెలుసుకోనడం పెద్ద కష్టం కాదు. అభి మాన సంఘాలవారి నడిగితే చెబుతారు—" అన్నాడు రమేష్.

"భద్రమ్మక్కూడా అభిమాన సంఘాలున్నాయా?" అంటూ విమల ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అభిమాన సంఘాలంటే ప్రత్యేకంగా అది కాదనుకో! ప్రముఖ హీరోలకీ హీరోయిన్ లకీ వేర్వేరుగా ఉంటాయి. అయితే పేరున్న దేవుళ్ళ గుళ్ళలో చిల్లర దేవుళ్ళకు స్థలాలు కేటాయించినట్లు ప్రతి అభిమాన సంఘం వాళ్ళకీ కూడా చిల్లర అభిమాన నటులుంటారు. ఆ విధంగా చూస్తే సినిమాల్లో కనబడ్డ ప్రతివాడికీ అభిమాన సంఘాలుంటాయి. మన ప్రజల సినిమా పిచ్చి నీకు తెలియందేముంది!" అన్నాడు రమేష్.

అతడు రాత్రికి రాత్రి భద్రమ్మ వివరాలు సంపా దించుకుని వచ్చాడు.

భద్రమ్మ 1970 లో సినిమాల్లో ప్రవేశించింది. సుమారు పది సంవత్సరాల్లో రెండువందల చిత్రాల్లో నటించింది. వాటిలో నిమిషానికి మించి కనిపించిన సినిమాలు పన్నెండుంటాయి. వయసులో చిన్నదైనా

అన్నీ వయసు మళ్ళిన పాత్రలనే ధరించింది. మంచి నటి. దురదృష్టంకొద్దీ పెద్ద నటి కాలేకపోయింది. రెండు సంవత్సరాల క్రితం ఆమె సినీ ఫీల్డును వదిలిపెట్టింది. ఏమైందో తెలియదు. ఆత్మహత్య చేసుకున్నదన్న పుకారు వుంది.

"ఈ భద్రమ్మను నేను రోజూ చూస్తున్నాను—" అంటూ విమల తమ్ముడికి తన అనుభవం చెప్పింది.

"చాలా చిత్రంగా ఉన్నదే!" అన్నాడు రమేష్.

"జరిగింది కలో, నిజమో కూడా నాకు తెలియకుండా పోతున్నది. కానీ ఈ రోజు సినిమాలో ఆమెను చూసేక ఏదో నాటకం జరుగుతున్నదని అనుమానం వస్తున్నది—" అంది విమల.

"గదిలో రెండో మనిషిని ఉంచుకుంటే!"

"అదీ చేశానుగా—కళ్యాణి వళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోతూ—వేరే కలలు కంటున్నది—" అంది విమల.

"గదిలో కాక గది బయటనుంచి చూస్తే!"

"అయిడియా—" అంది విమల—"అయితే ప్రస్తుతం నీకెలాగూ సెలవులే అంటున్నావు. మీ బావ వచ్చే వరకూ నువ్వు నాతో వచ్చి ఉండకూడదూ—"

రమేష్ ఉత్సాహపడ్డాడు. స్మిత కూడా వస్తానన్నది. కానీ ఆమె పిరికిది. అందుకని విమల ఆమెను మరోసారి తీసుకుని వెడతానన్నది.

మర్నాడుదయమే టిఫిను చేసి బస్సులో బయల్దేరారు అక్కా-తమ్ముళ్ళిద్దరూ.

7

రమేష్ ఆ యింటినంతా ఒక డిటెక్టివులా పరిశోధించాడు.

అక్కా తమ్ముళ్ళిద్దరూ చాలాసేపు చర్చించారు.

ఇద్దరికీ దెయ్యాలమీద నమ్మకంలేదు. అందువల్ల చంద్రమ్మ మనిషే అయుండాలి. ఆమె మనిషే అయిన పక్షంలో ఆమెకూ కొన్ని పరిమితులుంటాయి. ముఖ్యంగా ఆమెకు రమేష్ ఇంట్లో వున్నట్లు తెలియకూడదు.

అందుకని ఆ రోజుకు రమేష్ బయటకు వెళ్ళిపోయి రాత్రికి రాదలిచాడు. రమేష్‌కోసం విమల దొడ్డి తలుపు గడియవేయకుండా వుంచుతుంది. రమేష్ వచ్చి అక్క గదిలో ఏం జరుగుతున్నదీ బయటనుంచి చూస్తాడు. అందు గురించి విమల తలుపుకు కన్నం చేసింది. ఆ కన్నం లోంచి అన్నీ స్పష్టంగా కనబడుతున్నదీ లేనిదీ ఇద్దరూ పరీక్షించి తెలుసుకున్నారు.

మామూలుగా రాత్రి అయింది. ఆపైన అర్ధ రాత్రి అయింది.

రమేష్ దొడ్డిదారిన ఇంట్లో ప్రవేశించాడు. ఎక్కడా చప్పుడవకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు. ఓపికగానూ, నిశ్శబ్దంగానూ అక్క గదిలోనికి చూడసాగాడు.

టైము గడుస్తోంది.

గదిలో ప్రకాశవంతంగా బల్బు వెలుగుతున్నది. విమల మంచంపైన ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నది.

"అక్కకు అంతలా ఎలా నిద్రపడుతోందో!" అనుకున్నాడు రమేష్.

ఇంతలో గదిలో మొత్తం చీకటైపోయింది. రమేష్ కళ్ళు నులుముకున్నాడు. ఏం జరిగింది? కరెంట్ పోయిందా, లేక....

అతడాలోచిస్తూండగానే గదిలో బెడ్ లైట్ వెలిగింది. అప్పుడు లోపలి దృశ్యం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు

రమేష్.

గదిలో ఒక ముసలిది అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తున్నది.

రమేష్ గుండె ధైర్యం గలవాడు కాబట్టి కానీ మరొకరికైతే గుండెలవిసిపోయి వుండేవి.

ఆ ముసలిదాన్ని భద్రమ్మగా గుర్తించాడు రమేష్.

ఆమె గదిలోకి ఎలా వచ్చింది. లైట్లు వాటంతట ఎలా ఆరిపోయాయి? మెయిన్ స్విచ్ తనున్న చోటికి దగ్గర్లోనే వుంది. ఎవ్వరూ దాని జోలికి వెళ్ళలేదు. స్విచ్ నొక్కిన చప్పుడు కాకుండా గదిలోని దీపం ఆరిపోయింది. స్విచ్ నొక్కిన చప్పుడు కాకుండా గదిలో బెడ్ లైట్ వెలిగింది. కరెంట్ పోయిందనుకుందామన్నా ఏ చిరుసవ్వడీ లేకుండా ఓ దీపం ఆరి మరో దీపం ఎలా వెలిగింది? అంతా మిస్టరీగా వుంది.

రమేష్ గదిలోనికి చూస్తున్నాడు. ముసలిది పచార్లు చేయడం ఆపి విమలను సమీపించింది. ఆమె విమలకు ముక్కువద్ద ఏదో ఉంచుతోంది.

అప్పుడు విమల కాస్త కదిలింది.

ముసలిది విమలను తట్టి లేపింది.

విమల కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచి — "నువ్వా, చంద్రమ్మా."

"ఏమిటో—రోజూ నువ్విలా కనబడుతూంటే నాకు భయం వేస్తోంది. నిన్న మా ఊరెళ్ళి వచ్చాను. నా తమ్ముణ్ని సాయం తెచ్చుకున్నాను. కానీ వెధవ.... సినిమాకని పోయి ఇంతవరకూ రాలేదు...." అంది విమల.

"ఎవరు సాయం వచ్చినా ప్రయోజనముండదు. నేను

మానవాతీత శక్తిని. నన్నెవ్వరూ ఏమీ చెయ్యలేరు. నువ్వు నాకు మాటిచ్చావు. ఆ మాట నిలబెట్టుకో. నాకు చాలా అనుమానంగా వుంది. నేనీ ఇల్లు వదిలి బయటకు రాలేని అసహాయురాలినని తెలిసి నువ్వీ ఇల్లే వదిలే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నావని. కానీ అది న్యాయంకాదు. నేను నిన్ను వేడుకుంటున్నాను. నువ్వలాంటి పని చేయ వద్దు. ఈపాటికి నువ్వు గ్రహించే వుంటావు. ఒకరికి హాని చేసే స్వభావం కాదు నాది. లేకపోతే ఈపాటికి..." అని ఆగిపోయింది చంద్రమ్మ.

"నా భర్త సోమవారంనాడు వస్తాడు. దయచేసి అంతవరకూ నువ్వు నాకు కనిపించకూడదు...." అంది విమల.

"రోజూ ఒకసారి కనబడి నిన్ను హెచ్చరించకపోతే నాకు మనఃశ్శిమిశం వుండదు. నువ్వు మాత్రం నా కోరిక తీర్చాలి—" అంది చంద్రమ్మ.

"అలాగే నన్నానుగా—" అంది విమల.

"రేపు మళ్ళీ వస్తాను...." అంది చంద్రమ్మ.

ఉన్నట్లుండి విమలకు రెప్పలు బరువెక్కాయి. చూస్తూండగా ఆమె వెనక్కు వాలిపోయి నిద్రపోయింది.

ఏం జరుగుతుందోనని రమేష్ ఆత్రుతగా చూస్తున్నాడు.

గదిలో బెడ్ లైట్ ఆరిపోయింది. అంతా చీకటి!

కొద్ది క్షణాల్లో మళ్ళీ బెడ్ లైట్ వెలిగింది.

గదిలో ముసలమ్మలేదు. వేసిన తలుపులన్నీ వేసినట్లే వున్నాయి.

ఆమె ఎలా మాయమయిందో రమేష్‌కు అంతుబట్ట లేదు.

కొద్ది క్షణాలాగి అతడు దబదబా తలుపులు బాదాడు. విమల కదల్లేదు. అక్కా, అక్కా అని పిలిచాడు. ఆమె కదల్లేదు. అయిదు నిమిషాలసేపు నిర్విరామంగా ప్రయత్నించి అలసిపోయి రమేష్ తన ప్రయత్నం విరమించుకుని దొడ్డిదారిన మళ్ళీ వీధిలోనికి వచ్చి కాలింగ్ బెల్ అదే పనిగా ప్రయోగించాడు.

ఆఖరుకు విమల లేచి తలుపు తీసింది.

"అబ్బ-ఏం నిద్ర నీది! ఇందాకట్నుంచి చస్తున్నాను" అన్నాడు రమేష్.

"ఏమోరా—చీమ చిటుక్కుమంటే లేచే స్వభావం నాది. నీకు తెలియదు గనుకనా—ఈ దెయ్యం కనబడ్డం ప్రారంభించినప్పట్నించీ ఇలా నిద్ర పట్టేస్తోంది—" అంది విమల.

"నీకు వస్తున్నది కలకాదక్కా—నీ గదిలో ముసలి దాన్ని నేనూ చూశాను. అది నీతో మాట్లాడిన మాటలన్నీ కూడా విన్నాను. గదిలోకి చూస్తూండగా లైట్లు ఆరిపోయాయి. ఆ తర్వాత ఏ చప్పుడూ లేకుండా బెడ్ లైట్ వెలిగింది. ముసలిది గదిలో పచార్లు చేస్తోంది. దాన్నలా చూస్తూంటే నాకు గుండెలవిసిపోయాయనుకో" అంటూ తను చూసిందంతా విమలకు చెప్పాడు రమేష్.

చంద్రమ్మను చూడడం తన మనసు కల్పించిన భ్రమ కాదని తెలియగానే ఆమె మనసు కవంత తేలికపడింది.

"వ్యవహారం చూస్తూంటే ఇది నాటకంలా లేదు. ఆ భద్రమ్మ చచ్చి దెయ్యమయిందేమోనని నాకు అనుమానంగా వుంది—" అన్నాడు రమేష్.

"అయితే ఏం చేయాలంటావ్!" అంది విమల.

"ఈ ఇల్లమ్మేసి పోవడం మంచిది—"

"బాగుందిరా — అమ్మకుంటే మళ్ళీ ఇలాంటిల్లు దొరుకుతుందా—ఆ దెయ్యం బాధైనా ఎలాగో భరిస్తాను కానీ ఈ ఇల్లు వదిలిపెట్టలేను—" అంది విమల.

"నాకు మాత్రం ఈ యిల్లు వదిలిపెట్టడమే మంచిదని పిస్తోంది. దెయ్యాలతో వ్యవహారం మాటలుకాదు. మనుషులైతే ఎప్పుడేం చేస్తారో ఊహించుకోనవచ్చును. కానీ దెయ్యాలకు అపూర్వ శక్తులుంటాయి. తిక్క రేగిందంటే అవి తమ శక్తుల్ని ఉపయోగించడం మొదలు పెడతాయి. ఇంతకాలం నేను దెయ్యాలు లేవనే నమ్ము తున్నాను. ఈ దెబ్బతో ఆ నమ్మకం అదిరింది. నా మనసు బెదిరింది....మతి చెదిరింది" అన్నాడు రమేష్.

"ఏరా-నువ్వు నన్ను బెదరగొట్టాలనుకుంటున్నావా-దెయ్యాల్ని నమ్ముతున్నావా?" అంది విమల.

"నువ్వు నమ్ముతున్నావో లేదో చెప్పు!" అన్నాడు రమేష్.

"నమ్మాలో నమ్మకూడదో తెలియడంలేదు. నాకేమీ పాలుపోవడంలేదు...." అంది విమల.

"మన నమ్మకం సంగతి ఎలాగున్నా-ముందీ సమస్యకు పరిష్కారం చూడాలిగదా—" అన్నాడు రమేష్.

"ఎలా?"

"ఎవరైనా డిటెక్టివును ఆశ్రయిస్తే!" అన్నాడు రమేష్.

"ఏమో-వాళ్ళెంతలేసి ఫీజులు అడుగుతారో ఏమో." అంది విమల.

"పోనీ—పోలీసులకు చెబితే—"

"అదేదో ఆయనకు చెప్పకుండా చెయ్యడం నాకిష్టం లేదు. పోలీసులతో వ్యవహారం మరీ ప్రమాదమని

పత్రికల్లో చదవడం లేదూ నువ్వు!"

"అయితే ఈ కేసును మనమే పరిశోధిద్దాం—" అన్నాడు రమేష్.

"ఎలా?"

"ముందా దెయ్యం ఈ గదిలో ఎలా ప్రవేశిస్తున్నదీ తెలుసుకోవాలి—" అన్నాడు రమేష్.

"అది దెయ్యమే అయితే ఎలాగైనా ప్రవేశించ గలదు...."

"అది దెయ్యం కాదనుకుంటేనే మన పరిశోధన ముందుకు వెడుతుంది—" అన్నాడు రమేష్.

"అది వచ్చేముందు గదిలో దీపాలు ఆరిపోతున్నాయి. స్విచ్ నొక్కిన చప్పుడు కావడంలేదు. తర్వాత ఏ స్విచ్చీ నొక్కకుండానే గదిలో బెడ్ లైట్ వెలుగుతున్నది. ఆ సమయానికి నాకు అంతులేని నిద్ర వస్తున్నది. అదే నన్ను తట్టి లేపుతున్నది. ఆ తర్వాత మళ్ళీ నాకు అంతులేని నిద్రవస్తున్నది. అది దెయ్యంకాదని అనుకోవడం ఎలాగో చెప్పు—" అంది విమల.

"పరిశోధించకుండా ఎలా చెప్పేది?" అన్నాడు రమేష్.

"పరిశోధన ఎలా మొదలెడుతావో చెప్పు—" అన్నది విమల.

"చెబుతాను. కానీ ఇక్కడ కాదు. ఇప్పుడు పడుకుని లేచి భోజనాలయ్యాక మనం బయటకు పోదాం—" అన్నాడు రమేష్ తగ్గు స్వరంతో.

ఇద్దరూ నిద్రకు పడ్డారు. పెందరాళే లేచారు. పదయ్యేసరికల్లా వాళ్ళ భోజనాలై పోయాయి.

ఇద్దరూ బజార్లోకి వచ్చేక రమేష్ విమలతో అన్నాడు

"మనింట్లోనే ఆ ముసలిది ఎక్కడో రహస్యంగా వుంటున్నదని నా అనుమానం. అది ఇంట్లోకి ఎలా వస్తున్నదో కనిపెట్టాలి. వచ్చేముందు దీపాలారిపోతున్నాయి. ఎవరూ చూడకుండా అది గదిలో ప్రవేశించాలనుకుంటున్నది. అంటే అది దెయ్యం కాదు. కరెంటు పోయినా సరే గదిలో వెలుగుండాలి. అందుకు మనమేదైనా ఏర్పాటు చేయాలి—"

"ఏం చేయాలో చెప్పు—" అంది విమల.

"నువ్వు నీ గది తలుపులు గడియవేయ కూడదు. నీ గదిలో దీపాలు ఆరగానే నేను బ్యాటరీ లైటుతో ప్రవేశిస్తాను...." అన్నాడు రమేష్.

"నువ్వూ నాతో పాటు గదిలో నే పడుకోనవచ్చుగా" అంది విమల.

"ఏమో—అలాగైతే నాకు నిద్ర వస్తుందేమోనని భయం. నీతో పాటు కళ్యాణి పడుకుంటే ఏం జరిగిందో చూశావుగా—ఆమె నిద్రపోయింది. నువ్వు మాత్రమే దెయ్యాన్ని చూశావు—" అన్నాడు రమేష్.

"నీవి నిజంగా అద్భుతమైన తెలివితేటలు—" అంది విమల.

"అందుకేగా—ఆ దెయ్యం ఇంట్లో మన మాటలు వినేస్తుందని ఈ వివరాలన్నీ బయట చెబుతున్నాను—" అన్నాడు రమేష్.

"అంతా బాగానే ఉందికానీ — అది దెయ్యంకాక నిజంగా మనిషే అయితే—" అంది విమల.

"దాని నాటకం బయటపెడతాం—"

"ఆ విషయం బాగానే వుంది. అది ఇంత తెలివిగా నాటకమాడుతున్నదంటే బాగా తెగించినదై వుండాలి.

మనం దాన్ని పట్టుకోగలమా? అలా పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తే ప్రాణప్రమాదం కలగదు కదా—" అంది విమల.

"నువ్వు చెప్పినంత దూరం నేనాలోచించలేదే అక్కా! అయినప్పటికీ ఇలాంటి విషయాల్లో తెగింపు అవసరం. ధైర్యసాహసే లక్ష్మీ అన్నారు పెద్దలు. నాకు చాలా ఉత్సాహంగా వుంది—" అన్నాడు రమేష్.

"అది కాదురా — దాని వెనుక ఓ పెద్ద ముఠా వున్నదేమో!" అంది విమల.

"ముఠా వుంటే నిన్న నేను రహస్యంగా చూసినప్పుడెందుకూరుకుంటారు? నా ఉద్దేశ్యంలో అది ఒక్కతే ఈ పని చేస్తోంది. ఎందుకు చేస్తోందో సరిగ్గా చెప్పలేను కానీ దీనివల్ల ఏదో ప్రయోజనముంది. ఆ వివరాలు ఈ రాత్రికే తెలుసుకుందాం. నువ్వు భయపడి — నన్ను భయపెట్టవద్దు. సరేనా?" అన్నాడు రమేష్.

సరేనంది విమల.

8

మళ్ళీ అర్ధ రాత్రి.

రమేష్ బ్యాటరీ లైటు చేత్తో పట్టుకుని అక్క పడుకున్న గదిలోనికి చూస్తున్నాడు.

గదిలో దీపం ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నది. అది ఎప్పుడు ఆరుతుందా—తానెప్పుడు గదిలో ప్రవేశిద్దామా అని ఎదురుచూస్తున్నాడు రమేష్.

బయట చీకటి బాగా చిక్కబడింది.

ఉన్నట్టుండి గదిలోని దీపం ఆరిపోయింది. రమేష్ ఒక్క ఉదుటున తలుపులు తోసుకుని గదిలో ప్రవేశించి

బ్యాటరీ లైటు వేశాడు.

గదంతా ప్రకాశవంతమయింది.

రమేష్ గదంతా పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. వున్నట్లుండి ఉలిక్కిపడ్డాడు. విమల పడుకున్న మంచం క్రింద నుంచీ ముసలిదాని తల బయటకు వచ్చింది. గది కాంతివంతం కావడమూ రమేష్ తన్ని చూడడమూ గమనించిందేమో — ముసలిదాని తల మళ్ళీ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

క్షణమాత్రం రమేష్ శరీరం జలదరించింది. ఆ తర్వాత "నువ్వు ఇక్కడుంటున్నావా ముసలిదానా—" అంటూ అతడు మంచంవైపు నడిచి అక్కడ ఆగిపోయాడు.

తనిప్పుడేం చేయాలి? వంగుని మంచంక్రింద వెతకాలా లేక అక్కను లేపాలా? ఆలస్యమైతే మాయలమారి ముసలిది ఎక్కడ తప్పించుకుని పారిపోతుందోనని అతడు చటుక్కున వంగుని మంచంక్రింద దూరాడు.

మంచంక్రింద అతడికి ఎవ్వరూ కనబడలేదు. కానీ క్షణాలమీద అతడికి నిద్ర ముంచుకుని వచ్చింది. ఎంత ఆపుకుందామనుకున్నా నిద్ర ఆగలేదు. అలాగే ఆ మంచం క్రింద సోలిపోయాడు.

కొద్ది సేపటికి మళ్ళీ ఆ గదిలో దీపం వెలిగింది. విమలను ముసలిది తట్టి లేపింది. విమల ఆ ముసలిదాన్ని చూసి భయపడింది.

దానికి కోరలున్నాయి. ముసలిదాన్ని కోరలతో చూడ్డం ఆమెకు అదే ప్రథమం. విమల కెవ్వుమని అరవబోతే ముసలిదే ఆమె నోరు మూసింది.

"నేను నిన్ను మర్యాదగా కోరిక కోరితే నువ్వు నామీద నీ తమ్ముణ్ని నిఘా వేయిస్తావా — ఈసారికి

దయతల్చి వదిలిపెట్టాను. ఇంకోసారి ఇలాంటి పని చేస్తే మీ యింటిల్లపాదినీ చంపేస్తాను—" అంటూ భయంకరంగా నవ్వింది చంద్రమ్మ.

"నన్ను క్షమించు...." అంది విమల.

"నిన్ను క్షమించను. ఒక్క రోజు భరిస్తున్నాను. ఈ యింట్లోంచి పోకపోయావో మీ అందరి రక్తం తాగడం మొదలు పెడతాను—" అంది చంద్రమ్మ.

విమల ఏదో అనబోయింది. కానీ ఆమెను మత్తు ఆవహించింది.

9

మర్నాడు ఏడింటికి మంచంమీంచి విమలా, మంచం కిందనుంచి రమేష్ ఒకేసారి కాలింగ్ బెల్ చప్పుడుకు లేచారు.

ఇద్దరూ తమ తమ అనుభవాలు చెప్పుకున్నారు.

"ఈ యిల్లు అమ్మేయడం మంచిది—" అంది విమల.

"ఈ పరిశోధన ప్రమాదకరమేనని నాకూ అనిపిస్తున్నది—" అన్నాడు రమేష్.

దెయ్యం విశేషం ఇద్దరకూ విచిత్రంగానే వున్నది. ఆ రాత్రికి ఆ యింట పడుకొనరాదని కూడా వారనుకున్నారు.

"ఈ ఒక్క రాత్రీ గడిస్తే రేపుదయానికి బావ వచ్చేస్తారు—" అంది విమల.

"బావ వచ్చి మాత్రం ఏం చేయగలడు? ఆ దెయ్యం గదిలో ఎలా ప్రవేశిస్తున్నదీ మనకు తెలియడంలేదు. మంచం కింద ఎంతగానో పరిశీలించాను. నాకేమీ తెలియ లేదు...." అన్నాడు రమేష్.

"అది జెయ్యమే — ఆ విషయమ్మై ఏ సందేహమూ లేదు...."

"సరే—ఈ వేళ ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు రమేష్.

"భోజనాలు చేసి పక్కింటికి పోదాం. ఉదయం మీ బావగారిగ నే విషయమంతా చెప్పితే ఏం చేయాలో ఆయనే చెబుతారు. ఏమంటావు?" అంది విమల.

"సరే—నువ్వు చెప్పినట్లే చేద్దాం—కానీ...." అని ఏదో అడగబోయి ఊరుకున్నాడు. బావగారివల్ల ఏమవుతుందని అతడికి తోచింది.

ఇద్దరూ వంటయింట్లో కూర్చున్నారు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ. ఈలోగా వీధి గడిలోంచి ఓ కేక వినిపించింది.

"ఎవరో చూసి రారా!" అంది విమల.

రమేష్ వీధిలోకి వెళ్ళాడు.

తలుపులు తీసే వున్నాయి. గుమ్మంలో ఓ యువతి నిలబడి వున్నది. ఆమె అత్యంతాధునికంగా కనబడుతున్నది. అందగత్తె కూడా. వయసు పాతికేళ్ళు వుండవచ్చునేమో!

ముఖ్యంగా ఆమె జీన్సులో ఉండడంవల్లనేమో రమేష్ ఆమె నుండి వెంటనే దృష్టి మరల్చుకోలేకపోయాడు.

"ఈ యింటి యజమాని ఉన్నారా?" అన్నదామె.

"మా బావలేడు. అక్క వుంది—" అన్నాడు రమేష్.

"వారినే పిలవండి—" అన్నదామె.

రమేష్ లోపలకు వెళ్ళి—"అక్కా తప్పకుండా ఇది భద్రమ్మ ఆడుతున్న నాటకం—" అన్నాడు.

"ఏమిట్రా—" అంది విమల అర్థంకాక.

"తర్వాత చెబుతాను. ముందు మనింటికి వచ్చినామెను పలకరించు—" అన్నాడు రమేష్.

విమల వెళ్ళి ఆమెను పలకరించింది.

"మీరు ఇల్లు అమ్ముతారని తెలిసి వచ్చాను. మీరు కొన్న రేటుకి పాతిక వేలు ఎక్కువిస్తాను. మీకు చౌకలో మంచి ఇల్లు కూడా చూసి పెడతాను—" అన్నదామె.

"మేము ఇల్లు అమ్ముతామని ఎవరు చెప్పారు? అంది విమల.

"ఎవరో కలలో చెప్పారు—" అని నవ్విందామె.

విమల బుర్ర చురుగ్గా పని చేస్తోంది. ఈ యిల్లు యాభై వేలకు కొన్నాడు భర్త. పాతిక వేలు అప్పు. ఇప్పుడది డెభ్భైఅయిదు వేలకు అమ్మేస్తే అది తమకు బాగా లాభసాటి. అందులోనూ దెయ్యాల కొంప.... కానీ ఈమెకు ఇల్లు అమ్ముతామని యెవరు చెప్పారు?

ఈ ఇల్లు తమ చేత అమ్మించడం కోసం ఎవరైనా దెయ్యం నాటకం ఆడుతున్నారనుకుందామనుకున్నా ఈ వచ్చినామె ఇంటి ఖరీదుకు పాతిక వేలు యెక్కువిస్తానని కూడా అంటున్నది. అంటే తమకిది లాభసాటి బేరమే! ఇప్పట్లో ఎవరూ ఈ యింటికింత ధర ఇవ్వరు.

"రేపు మా వారు ఊర్నించి వస్తారు. వారినడిగి చెబుతాను...." అంది విమల. కానీ అప్పటికే ఆమె మనసులో నిర్ణయమైపోయింది. ఈ దెయ్యాల కొంపలో దినదిన గండంగా బ్రతకడంకంటె ఇల్లు లాభానికమ్ముకుని పోవడమే మేలు!

ఆమె బయటకు వెళ్ళగానే అక్కడ సైగ చేసి తనూ బయటకు పోయాడు రమేష్. అతడలా యెందుకు వెళ్లాడో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

ఓ గంటతర్వాత అతడు మళ్ళీ ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

"ఏం చేశావురా—?" అంది విమల.

"మనింటికి ఇల్లు కొంటానంటూ వచ్చినావిడ ఎవరో తెలుసా? సినీతార భద్రమ్మ. రోజూ రాత్రి మనకు చంద్రమ్మ వేషంలో కనబడుతూ ఈ రోజు అసలు వేషంలో కనబడింది. సినీ నటులందరి ముఖాలూ నాకు కంఠోపాఠం కాబట్టి కానీ లేనిపక్షంలో ఆమెను గుర్తు పట్టడం అంత సులభంకాదు.

ఆమెను అనుసరిస్తూ వెళ్ళాను. నా అదృష్టంకొద్దీ—నాన్నగారి స్నేహితులైన మనూరి పోలీసు ఇన్స్పెక్టరు బాబూరావుగారు కనబడ్డారు. ఆయనకు ఆమె గురించి చెప్పి ఆమె మనని పెడుతున్న ఇబ్బందులు వివరించి ఆమెబారినుంచి మనని రక్షించమని చెప్పాను. ఆమె సంగతి ఆయన చూసుకుంటాడు. ఈ రోజు ఆమె బాధ మనకి వుండదు. హాయిగా మనింట్లో మనమే పడుకొనవచ్చు...." అన్నాడు రమేష్.

"నువ్వు చెప్పేది నాకు అర్థంకావడంలేదు—" అంది విమల.

"ఈ రాత్రికి మనకు దెయ్యం భయముండదని హామీ ఇస్తున్నాను—" అన్నాడు రమేష్.

నిజంగానే ఆ రాత్రికి దెయ్యం రాలేదు.

10

మర్నాడు నిద్రలేచేక — "అయితే దెయ్యం పోయిందంటావా మనింట్లో నుంచి—" అంది విమల.

"పోయినట్లే — బాబూరావుగారు మనింటికి వచ్చి అన్ని వివరాలూ చెబుతానన్నారు—" అన్నాడు రమేష్.

మధ్యాహ్నానికి ప్రసాదరావు ఇంటికి వచ్చాడు. జరిగిన దంతా విని—"అమ్మబాబోయ్—మనమింక ఈ ఇంట్లో వుండవద్దు-" అన్నాడు ప్రసాదరావు. అతడా మాటలు పూర్తిచేసేలోగా ఇన్స్పెక్టర్ బాబూరావు భద్రమ్మతో సహా అక్కడ ప్రవేశించాడు. భద్రమ్మను చూస్తూనే విమల చాలా ఆశ్చర్యపడింది. చంద్రమ్మకూ ఈమెకూ వున్న పోలికలు చాలా స్వల్పం.

బాబూరావు నెమ్మదిగా కథ చెప్పాడు.

భద్రమ్మ రెండు సంవత్సరాల క్రితం సినీ ఫీల్డు వదిలి పెట్టింది. సంతోషరావనే ఓ ఘరానా దొంగ ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. సుమారు ఆర్నెల్ల క్రితం సంతోష రావు ఓ హత్య కేసులో అరెస్టయ్యాడు. అతడి ఆధ్వర్యంలో కట్టబడినదే ఈ యిల్లు.

ప్రత్యేకంగా భూగృహం ఏర్పాట్లతో ఆ యింటిని కట్టించాడతడు. ఆ యింట్లో భూగృహం వున్న సంగతి సంతోషరావుకూ, భూగృహాన్ని నిర్మించిన మేస్త్రీకి తప్ప ఎవ్వరికీ తెలియదు. ఆ మేస్త్రీని సంతోషరావు చంపేశాడు. భూగృహం పక్కగా వుంటుంది. అక్కణ్నుంచి ఇంట్లోని అన్ని గదులకూ కనెక్షన్సున్నాయి. భూగృహంలో మెయిన్ ఆపి ఇంట్లోని దీపాలు ఆర్పవచ్చును. ఇంట్లోని ప్రతి దీపాన్నీ భూగృహం నుంచి కంట్రోల్ చేయవచ్చును.

ఆ భూగృహాన్ని నేరస్థులను దాచడానికి, వ్యభిచారం సాగించడానికీ ఉపయోగించి డబ్బు గడించాలని సంతోషరావు పథకం వేశాడు. కానీ అతడి దురదృష్టం కొద్దీ హత్యానేరంమీద దొరికిపోయాడు. ఇంటిని నమ్మకస్థుడైన తన స్నేహితుడికి అప్పగిస్తే అతడది యాభై

కేలకు ప్రసాదరావుకు అమ్మేశాడు. సంతోషరావును మోసంచేశాడు.

ఈలోగా కొద్దిరోజుల క్రితం సంతోషరావు జైలు నుంచి పారిపోయి భద్రమ్మను చేరాడు. జరిగింది తెలుసుకుని పోగొట్టుకున్న ఇంటిని మళ్ళీ సంపాదించుకుని భూ గృహంలో తనకు రక్షణ కల్పించుకోవాలనుకున్నాడు. భూ గృహంలో అతడికెన్నో సదుపాయాలున్నాయి. అందులో వుండగా అతణ్ని పట్టుకోవడం ఎవరితరమూ కాదు.

భార్యాభర్తలు ఆలోచించి పథకం వేశారు. భద్రమ్మ భూ గృహంలో ప్రవేశించింది. దెయ్యం రూపంలో విమలను భయపెట్టాలనుకుంది. అర్థ రాత్రివేళ ఆమెను చూడగానే విమల మూర్ఛపోవాలి. కానీ విమల ధైర్యవంతురాలు. అందుకని మోహినీ పిశాచి నాటక మాడింది. ఏ ఆడదీ తన భర్తను మరో ఆడదానికి అప్ప గించాలని అనుకోదు. ఇల్లు వదిలిపెట్టడం మంచిదని భద్రమ్మ పరోక్షంగా చాలా పర్యాయాలు సూచించింది.

అయితే విమల పరిశోధన మొదలుపెట్టింది. ఆఖరికి భద్రమ్మ విమలను దెయ్యంగా భయపెట్టింది. తర్వాత అసలు రూపంలో వచ్చి ఇల్లు కొంటానన్నది. రమేష్ ఆమెను గుర్తుపట్టి బాబూరావుకు అప్పగించాడు. బాబూరా వామెను గురించి సంతోషరావు ఉనికి తెలుసుకుని పట్టి పోలీసులకు అప్పగించాడు. భద్రమ్మను కస్టడీలోకి తీసుకుని ఆమె కథ అంతా తెలుసుకున్నాడు....

భద్రమ్మ సాయంతో ఆ యింట్లోని భూ గృహాన్ని చూసి అంతా ఆశ్చర్యపోయారు. దానికి ప్రవేశ ద్వారం మంచంకింద వున్నది. తాళం భద్రమ్మ వద్ద వున్నది.

మనుషులకు మత్తు తెప్పించే వాయుపదార్థాన్ని తను భూగృహం నుంచి, బయట నుంచి ఎలా పంపు చేసినదీ, స్విచ్ వేయకుండానే దీపాలనెలా ఆదుపు చేసినదీ భద్రమ్మ వివరించి చెప్పింది.

"సంతోషరావుగానీ, భద్రమ్మగానీ పోలీసులకు దొరికి వుండేవారు కారు. వారు దొరకడానికి విమల ధైర్యం ఒక కారణం. చిన్న నటీనటులను కూడా గుర్తించగల సినిమా పరిజ్ఞానం రమేష్ కుండడం రెండవ కారణం. చంద్రమ్మను యాదృచ్ఛికంగా విమల తెరమీద చూడడమూ—ఆ చంద్రమ్మ పుట్టు పూర్వోత్తరాలూ, అసలు రూప విశేషాలూ రమేష్ ఎరిగి వుండడమూ—భద్రమ్మను మాకు పట్టిచ్చాయి. తనను రమేష్ భద్రమ్మగా గుర్తించగలడని తెలిస్తే ఆమె అసలు రూపంలో మీ యింటికే వచ్చేది కాదు...." అన్నాడు బాబూరావు.

భద్రమ్మ తల వంచుకుంది. నటిగా తనకింత గుర్తింపు వున్నదని ఆమె ఆనందిస్తున్నదో, లేక ప్రసాదరావు వుండగానే తను విమలను బెదిరించి వున్నట్లయితే వ్యవహారం ఇంతవరకూ వచ్చి వుండేది కాదన్న నిజాన్ని తల్చుకుని బాధపడుతున్నదో....

ఏది ఏమైనా నేరస్తులకోసం భగవంతుడు తను చేయవలసిన ఏర్పాట్లు చేసే వుంచుతాడు....

భద్రమ్మతోపాటు భూగృహ తాళాలు కూడా తీసుకుని—రమేష్‌కీ, విమలకి ప్రత్యేకంగా ధన్యవాదాలు చెప్పుకుని ఇన్‌స్పెక్టర్ బాబూరావు వెళ్ళిపోయాడు.

—:అయిపోయింది:—